

Arrest

nr. 65 291 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in naam van hun minderjarig kind Xen X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LENAERTS, die *loco* advocaat J. TRAP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober hebben de verzoekende partijen een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Met een beslissing van 24 januari 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2010 werd ingediend door :

M., S. (R.R.: ...)

geboren te (...) op (...)

M., I. (R.R.: ...)

geboren te (...) op (...)

+ meerderjarige dochter

M., A. (R.R.: ...)

geboren te (...) op (...)

+ minderjarige zoon

M., D. geboren op (...)

Allen: nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen volledig geïntegreerd zouden zijn; Dhr. M. zich heeft ingeschreven voor een cursus Nederlands en Mevr. M. eveneens blijk geeft van haar wil om deze taal aan te leren, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands voor Mijnheer M. en met een verzoek tot inschrijving voor een cursus Nederlands voor Mevrouw M.; betrokkenen over een huurovereenkomst zouden beschikken en de eigenaar hun eerlijkheid en correctheid attesteert, wat wordt gestaafd met een verklaring van verhuurder S. K.; de burens van betrokkenen eveneens getuigen nopens de goede integratie en de buitengewone ingesteldheid van verzoekers, wat wordt gestaafd met diverse getuigenverklaringen; Dhr en Mevr. M. zouden beschikken over professionele vaardigheden die hun zeer nuttig zouden zijn op de arbeidsmarkt en betrokkenen eens ze beschikken over een verblijfsvergunning niet meer ten laste zouden wensen te zijn van de Belgische Staat, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen reeds voor het tweede jaar de cursussen aan het Sint-Guido Instituut te Anderlecht volgen, wat wordt gestaafd met schoolattesten op naam van A. en van D., en de schoolcoördinator hun perfecte integratie attesteert en hun enthousiasme om te leren en hun gedrag sterk apprecieert, wat wordt gestaafd met een verklaring dd. 01.09.2010, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 22.02.2010, werd afgesloten op 16.08.2010 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag, ingediend op 24.11.2010, werd afgesloten op 22.12.2010 met de beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk minder dan zes maanden bij de eerste procedure en minder dan één maand bij de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat Dhr. M. verschillende bedreigingen ontving in zijn land van herkomst en dat zij bijgevolg niet omwille van economische redenen hun land van herkomst hebben verlaten, doch er worden geen bewijzen voorgelegd die deze bewering kan staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van verschillende bedreigingen ten aanzien van Dhr. M. hun land van herkomst dienden te verlaten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet

weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 22.12.2010. Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “van de algemene principes dat de overheid dient te statuëren rekening houdende met alle elementen van de zaak, en dit mede gelet op de ter zake manifeste gepleegde appreciatie-vergissing van de artikelen 3bis (lees 9bis) en 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het territorium, artikel 3 en 8 van het EVRM (Europees verdrag van de rechten van de mens)”.

2.2. De verzoekende partijen voeren wel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, doch zetten op geen enkele wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen geschonden achten, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de toetsing, *in concreto*, van de door de verzoekende partijen aan het bestuur voorgelegde elementen ter ondersteuning van de aanvraag op grond van het voormelde artikel. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting dat zij de motieven ervan kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond.

2.4. De verzoekende partijen doen gelden dat zij verschillende elementen hebben aangebracht van hun sterke integratie in België en op het feit dat de kinderen goede resultaten behalen op school, dat hen verplichten om terug te keren naar hun land een verscheuring betekent en de kinderen verplicht om hun schooljaar te verliezen. Zij voegen daaraan toe dat het schoolprogramma in Macedonië niet hetzelfde is.

2.5.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.5.2. Een machtiging om langer dan die maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Een uitzondering op dit principe is onder meer voorzien wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. *In casu* is deze uitzondering aan de orde.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereist :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5.3. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.5.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die wijzen op de integratie van de verzoekende partijen wel degelijk in de beoordeling van de aanvraag werden betrokken, maar dat de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat zijn geen buitengewone omstandigheid vormen. Het feit dat de verzoekende partijen het daar niet mee eens zijn, is op zich nog geen indicatie voor de miskennis van artikel 9bis of een kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden, temeer nu uit de voorgaande uiteenzetting duidelijk blijkt dat elementen die betrekking hebben op de integratie in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het land van herkomst, is ingediend.

Wat betreft het schoollopen van de kinderen, blijkt uit de motieven van de aangevochten akte dat ook dit gegeven werd onderzocht en beoordeeld door de verwerende partij, die tot de conclusie is gekomen dat niet is aangetoond dat de kinderen geen scholing kunnen krijgen in hun land van herkomst, en zij noch gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde structuur die niet te vinden is in het land van herkomst. De loutere bewering dat het schoolprogramma in Macedonië niet hetzelfde is en dat de kinderen dus een schooljaar zullen verliezen, is niet van aard om de Raad ertoe te brengen deze beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk te bevinden. Immers wordt er geen begin van bewijs over aangevoerd.

2.6. De verzoekende partijen doen voorts gelden dat voorzover de aangehaalde elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat ze reeds werden ingeroepen in het kader van asielprocedure, rekening moet worden gehouden met het feit dat de asielinstanties geen oog hebben gehad voor het verhaal van verzoekers maar simpelweg uiting hebben gegeven aan een bestaande nationale bescherming. De verwerende partij kan derhalve niet zomaar voorbijgaan aan de elementen naar vorgebracht door verzoekers. Een verhaal kan weliswaar de Conventie van Genève niet voorbijgaan, doch kan niettemin een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* hebben de asielinstanties geen rekening gehouden met het feit dat de eerste verzoeker problemen kende in zijn land. Zelfs een efficiënte politie kan niet altijd en overal alle burgers van het land beschermen, en het gebrek aan identificatie van burgers heeft ernstige problemen veroorzaakt in hoofde van eerste verzoeker, en verantwoordde al helemaal niet zijn arrestatie. Het feit dat hij verplicht was te vluchten om zichzelf te beschermen en een fatsoenlijk leven te leiden dat niet gekenmerkt werd door een voortdurende angst maakt aldus een buitengewone omstandigheid uit.

2.7.1. Artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”

2.7.2. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij de elementen waarop zij doelen reeds werden voorgelegd in het kader van een eerdere asielaanvraag. In zoverre zij betogen dat aan het asielaanvraag is voorbijgegaan omdat de asielinstanties hebben gefocust op de beschermingsmogelijkheden, en zij daarmee proberen aan te tonen dat zij elementen hebben bijgebracht die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4, zodat deze in de onderhavige aanvraag toch in overweging moeten worden genomen, stelt de Raad vast wat volgt :

Luidens artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is vereist dat, opdat iemand zou worden erkend als vluchteling, de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds. Uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet is ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Het gegeven dat de asielinstanties zich hebben gebogen over de mogelijkheden tot bescherming en de asielaanvraag daarom hebben afgewezen, impliceert dus wel degelijk een toepassing van de criteria van de Conventie van Genève en de subsidiaire bescherming.

Aldus is niet aangetoond dat de verwerende partij onredelijk heeft gehandeld toen zij erop wees dat geen enkel nieuw element werd toegevoegd aan de elementen die reeds werden aangevoerd tijdens de asielprocedure en daar werden verworpen, geen andere beoordeling wettigen. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan, zoals de verzoekende partijen dat wel lijken te doen, dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat aangaande de beweerdelijke bedreigingen geen begin van bewijs werd voorgelegd, zodat ze ook om die reden niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij enig kennelijk onredelijk handelen, noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden

verweten. In zoverre de verzoekende partijen, waar zij de schending aanvoeren “van de algemene principes dat de overheid dient te statuëren rekening houdende met alle elementen van de zaak” zouden doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit hun uiteenzetting op generlei wijze dat het bestuur, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zich zou hebben gesteund op een onvolledige of foutieve feitenvinding. De verzoekende partijen werden in de mogelijkheid gesteld om alle stavingstukken die zij relevant achtten ter ondersteuning van hun aanvraag bij die aanvraag te voegen, en de verzoekende partijen voeren niet aan dat of welke stukken door de verwerende partij ten onrechte zouden zijn miskend.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS